

ת"פ 15210/11/14 - מדינת ישראל נגד א מ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15210-11-14 מדינת ישראל נ' מ (עציר) 16 פברואר 2015

בפני
בעניין: כב' השופטת דנה כהן-לקח
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
א מ (עציר)

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע, בהתאם להודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב-אישום שתוקן במסגרת הסדר-טיעון כדלקמן: שלוש עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); וכן עבירה אחת של התנהגות פסולה במקום ציבורי לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין.

כתב-האישום המתוקן מחזיק שלושה אישומים: על-פי עובדות האישום הראשון, ביום 3.11.2014 בסמוך לשעה 06:40, ברחבת הכותל המערבי בירושלים, איים הנאשם על מפקד נקודת המשטרה בכותל המערבי, רפ"ק ביטון, כי: "יהרוג את כל השוטרים, אני עוד אהרוג את כולם". רפ"ק ביטון ביקש מהנאשם להירגע, אך הנאשם המשיך להשתולל ולצעוק ברחבת הכותל, תוך שהוא מפר את שלום הציבור בהתנהגותו בכך שהוא מפריע לציבור המתפללים. השוטר גברי עיכב את הנאשם לתחנת המשטרה. במהלך העיכוב, איים הנאשם על השוטר גברי כי: "אני אפרק אתכם, אני אזיין אתכם, אני אביא את המאפיות ואפרק אתכם, אני עוד אראה לכם, כמו שפירקתי אתכם לפני 5 שנים, אני אפרק אתכם". לאחר שהנאשם עוכב לתחנת המשטרה במרחב דוד, הגיע למקום רפ"ק ביטון והנאשם איים עליו כי: "הוא עוד יראה לו מה זה". בכל אלה הודה הנאשם, ובגין כך הורשע במסגרת האישום הראשון בעבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי וכן בעבירת איומים.

על-פי עובדות האישום השני, ביום 5.11.2014, במהלך דיון בשחרורו של הנאשם בהליך מעצר ימים שמספרו 5593-11-14 בבית-משפט השלום בירושלים, איים הנאשם על השוטר רס"ל לוקס כי "ירצח אותו". הנאשם הודה במעשה זה, ובגין כך הורשע במסגרת האישום השני בעבירה נוספת של איומים (שנייה במספר).

על-פי עובדות האישום השלישי, ביום 7.11.2014, במהלך דיון במעצר ימים שמספרו 1652-14 בבית משפט

השלום בירושלים, איים הנאשם על כב' השופטת ענת זינגר בכך שאמר לה: "את הבאה בתור אחרי המשטרה". הנאשם הודה במעשה זה, ובגין כך הורשע בעבירת איומים נוספת (שלישית במספר).

2. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, והצדדים נותרו חופשיים בטיעוניהם.

חוות-הדעת הפסיכיאטרית

3. חוות-הדעת הפסיכיאטרית בעניינו של הנאשם נכתבה ביום 23.11.2014, לאחר שהנאשם שהה בהסתכלות. בחוות-הדעת נקבע כי הנאשם אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין (יוער כי ההגנה לא חלקה על קביעה זו לפניו).

לצד זאת, הובא במסגרת חוות-הדעת הפסיכיאטרית פירוט בדבר מצבו הנפשי של הנאשם. מחוות-דעת עולה כי הנאשם לוקה בהפרעת אישיות גבולית ובהפרעה אפקטיבית (דיכאון). בגין כך, אושפז הנאשם מספר פעמים בעבר במערכת הפסיכיאטרית, ואף נמצא בעבר לא כשיר לעמוד לדין במספר הליכים שהתקיימו בעניינו. בחוות-הדעת נרשם כי ידוע על שימוש חוזר של הנאשם בסמים שונים, כולל בתקופה שקדמה למעצרו בתיק זה, וכי הנאשם מטופל במתדון. עוד צוין בחוות-הדעת הפסיכיאטרית כי: "...בעת ביצוע המעשים בהם מואשם- אין לשלול כי [הנאשם-ד.כ.ל] היה תחת השפעת חומרים פסיכואקטיביים שונים".

טיעוני הצדדים לעונש

4. באת-כוח המאשימה עמדה בטיעוניה על חומרת מעשיו של הנאשם שהלכו והסלימו מאישום לאישום, וכן על הערכים המוגנים שנפגעו בגינם. לגישת המאשימה, כל אחד מהאישומים נשוא כתב-האישום המתוקן מהווה אירוע נפרד לצורך קביעתו של מתחם ענישה הולמת. בהתאם לכך, טענה המאשימה כי מתחם העונש ההולם לכל אחד משלושת האישומים נע מ- 3 ועד 18 חודשי מאסר בפועל. נוכח עברו הפלילי של הנאשם, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם באופן מצטבר 9 חודשי מאסר בפועל בגין האישום הראשון, 10 חודשי מאסר בפועל בגין האישום השני ו- 11 חודשי מאסר בפועל בגין האישום השלישי, ובסך-הכל 30 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר מותנה.

5. מנגד, בא-כוח הנאשם עמד על השתלשלות האירועים ואף הגיש לעיוני את פרוטוקולי הדיונים אליהם מתייחס כתב-האישום המתוקן (באת-כוח המאשימה לא התנגדה לכך). על רקע כל אלה, טען הסנגור כי יש לראות בשלושת האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן בגדר אירוע אחד, וסבר כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד כולל בגינם. הסנגור הוסיף ועמד על היבטים מקלים בנוגע לנסיבות ביצוע העבירות על-ידי מרשו, וטען כי מתחם העונש ההולם לשלושת האישומים יחדיו נע ממאסר על-תנאי ועד מספר בודד (מצומצם) של חודשי מאסר בפועל. אשר לקביעת העונש בתוך המתחם - הסנגור עמד על מכלול הנסיבות לקולא בעניינו של הנאשם, לרבות הרקע הפסיכיאטרי של הנאשם, ועתר להסתפק בימי מעצרו עד כה (כשלושה חודשים וחצי).

6. אחיו של הנאשם נשא דברים לפניו. האח עמד על נסיבות חייו של הנאשם, על מאמציו של האח ושל בני-

משפחה נוספים לסייע לו, ועל המאמצים שעושה הנאשם עצמו בשנים האחרונות כדי לנהל אורח חיים תקין. האח טען לפני כי עקב התיק הנוכחי, נשלל מהנאשם הרישיון שניתן לו לפתיחת דוכן-רחוב במרכז העיר בירושלים כחלק מתהליך שיקומו.

7. הנאשם עצמו נשא אף הוא דברים לפני. הנאשם הביע חרטה על ביצוע העבירות והסביר את הרקע לביצוען. עוד ציין הנאשם כי הוא מטופל במתדון ובכדורים פסיכיאטריים. לשאלת בית-המשפט, הבהיר הנאשם כי לאחר שחרורו הוא צפוי להוסיף להיות מטופל במרכז לטיפול בנפגעי סמים.

ריבוי עבירות - האם יש לקבוע מתחם אחד לכל האישומים או שמא יש לקבוע מתחם נפרד לכל אישום?

8. כאמור, הנאשם הורשע בעבירה אחת של התנהגות פסולה במקום ציבורי ובשלוש עבירות של אימים, אשר יוחסו לו בשלושה אישומים במסגרת כתב-האישום המתוקן. בנסיבות אלה, מתעוררת השאלה האם יש לראות בכל אישום "אירוע" נפרד לצורך קביעת מתחמי ענישה הולמת; או שמא יש לראות במכלול האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן "אירוע" אחד (הכולל מספר מעשים) בגינו ייקבע מתחם עונש הולם אחד כולל. נראה כי בשאלה זו קיימים פנים לכאן ולכאן, בהתאם לגישות הפרשניות השונות שהובעו בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) ובפסקי-דין נוספים שבאו אחריו:

לפי "המבחן הצורני-עובדתי" בו מצדד כב' השופט דנציגר בע"פ 4910/13 ג'אבר הנ"ל, כל אישום בכתב-האישום המתוקן יכול להוות "אירוע" נפרד לצורך קביעת מתחמי ענישה הולמת. זאת מאחר שעבירות האיומים בוצעו בזמנים ובמקומות שונים, והן כוונו כלפי נפגעי עבירה שונים. על רקע זה, ניתן לומר כי שלושת האישומים ניתנים להפרדה מבחינה כרונולוגית ומהותית באופן שאינו מלאכותי (ראו והשוו לאחרונה גם: דברי כב' השופט ג'ובראן בע"פ 8754/13 סעדה נ' מדינת ישראל, פסקאות 43-45 (15.1.2015)).

לעומת זאת, בהתאם ל"מבחן הקשר ההדוק" בו תומכים כב' השופטים ברק-ארז ופוגלמן בע"פ 4910/13 ג'אבר הנ"ל, ניתן לסבור כי שלושת האישומים בגינם הורשע הנאשם, משתייכים לאותה מסכת עבריינית. זאת מאחר ששלושת האישומים התרחשו במסגרת פרק-זמן קצר, והם עוסקים בעבירות אימים שבוצעו באופן מתמשך במהלך הליכי מעצרו של הנאשם, שהחלו בעקבות התנהגותו הפסולה במקום ציבורי כמתואר באישום הראשון. לפי גישה זו, יש לקבוע מתחם ענישה הולם אחד בגין מכלול העבירות בהן הורשע הנאשם, בהיותן בגדר "אירוע" אחד מתמשך (ראו והשוו: הדוגמה המובאת בפסק-דינה של כב' השופטת ברק-ארז בע"פ 4910/13 ג'אבר הנ"ל, פסקה 5. במסגרת אותה דוגמה, התייחסה כב' השופטת ברק-ארז לאדם המאיים באלימות לאורך-זמן על מספר אישי ציבור שלעמדויותיהם הוא מתנגד באופן אידיאולוגי. לשיטת כב' השופטת ברק-ארז, הפגיעה בכלל הקורבנות נובעת מתוכנית עבריינית אחת ומתקיים בין העבירות קשר הדוק, באופן שיש לנתחן כ"אירוע" אחד, שבצידו ייקבע מתחם ענישה הולם אחד).

9. לאחר ששקלתי בדבר, אני סבורה כי אין הכרח להכריע בין שתי הגישות הפרשניות למונח "אירוע", שכן שתי הגישות מובילות לאותה תוצאה עונשית: אם נלך בהתאם לגישה לפיה האישומים מהווים "מספר אירועים" ("מבחן צורני-

עובדתית), הרי נוכח הזיקה בין האישומים (מבחינת טיב העבירות, הרקע לביצוע, וכן פרק הזמן הקצר במהלכו בוצעו מכלול העבירות), יהיה מקום לגזור עונש כולל בגין אותם אירועים כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, תוך חפיפה פנימית מסוימת של העונש בגין האירועים השונים. לחלופין, אם נלך בהתאם לגישה לפיה האישומים מהווים מלכתחילה "אירוע אחד" ("מבחן הקשר ההדוק"), הרי במסגרת קביעת המתחם לא ניתן יהיה להתעלם מכך שכל אישום מהווה "מעשה" נפרד כמובנו של מונח זה בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (יוער כי האישום הראשון כולל, הוא כשלעצמו, מספר "מעשים"). טיב ומספר המעשים בגינם הורשע הנאשם, ישוו מידה של חומרה שתשפיע על קביעתו של מתחם העונש ההולם הכולל בגין אותם המעשים (ראו והשוו: ע"פ 4316/13 מדינת ישראל נ' חג'אמה (30.10.2014), פסקה 22 לפסק-דינו של כב' השופט דנציגר, אל מול פסק-דינה של כב' השופטת ברק-ארז. יוער כי באותה פרשה, ראה כב' השופט ג'ובראן להותיר את שאלת הגדרתו של המונח "אירוע אחד" בסעיף 40ג לחוק העונשין ללא הכרעה). בין כך ובין אחרת, גזירת העונש המתאים בגדרי המתחמים, מבוססת על אותם עקרונות ושיקולים כמפורט במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין. בהתחשב בכך, שתי הגישות הפרשניות למונח "אירוע", עשויות להוביל בסופה של דרך לאותה תוצאה עונשית.

10. אשר על כן, ונוכח עמדתו לפיה אין הכרח להכריע בין שתי הגישות הפרשניות שהוזכרו, אקבע מתחם עונש הולם נפרד לגבי כל אישום (זאת בהתאם ל"מבחן הצורני-עובדתי"). בנוסף, אקבע מתחם עונש הולם כולל בגין כלל העבירות בהן הורשע הנאשם (זאת בהתאם ל"מבחן הקשר ההדוק"). לאחר מכן, אפנה לקביעת העונש המתאים.

מתחמי הענישה ההולמת

11. על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

12. **הערכים החברתיים שנפגעו** בגין העבירות אשר בביצוען הורשע הנאשם עניינם בהגנה על הסדר הציבורי, על שלטון החוק והעוסקים במלאכת אכיפתו, וכן על פעילותה התקינה של מערכת השפיטה. אינטרס ציבורי ראשון במעלה הוא כי שוטרים, עובדי ציבור ושופטים יוכלו לבצע עבודתם ללא מורא וללא חשש מפני פגיעה בשלוות נפשם, בביטחונם האישי ובחירות פעולתם במסגרת ביצוע תפקידם.

13. בחינת **נסיבות ביצוע העבירות** במקרה דנן מלמדתי באישום הראשון, איים הנאשם על מפקד נקודת המשטרה בכותל המערבי, רפ"ק ביטון, כי יהרוג את כל השוטרים, תוך שהוא צועק ומשתולל, מפריע לציבור המתפללים ומפר את שלום הציבור. בהמשך, איים הנאשם על השוטר שערכו לתחנת המשטרה כי יפגע בשוטרים. לאחר מכן, איים הנאשם על רפ"ק ביטון פעם נוספת כי "עוד יראה לו מה זה", וזאת בתחנת המשטרה לאחר שכבר עוכב. יומיים לאחר מכן, במסגרת האישום השני, איים הנאשם על טוען משטרי במהלך דיון שהתקיים בבית-משפט השלום בירושלים, באומרו לשוטר כי "ירצח אותו". בחלוף יומיים נוספים, במסגרת האישום השלישי, איים הנאשם על שופטת שדנה בהליך מעצר ימים בעניינו, כי היא "הבאה בתור אחרי המשטרה". מעשיו אלה של הנאשם חמורים הם, ויש בהם כדי להביע זלזול בוטה בערכי שלטון החוק והעדר מורא מפני הדין. דברי האיומים שהשמיע הנאשם כוונו כלפי אנשי-חוק, תוך מגמת החמרה במושא דברי האיומים: תחילה, כנגד שוטרים באזור הכותל המערבי; לאחר מכן, כנגד שוטר בתחנת

המשטרה; מאוחר יותר, כנגד טוען משטרתי באולם בית-המשפט; ולבסוף, כנגד שופטת היושבת בדין באולם-הדיונים. דברי האיומים כוונו במישור המילולי לפגיעה בשלמות בגוף, ואף לנטילת חיים.

לצד זאת, אני רואה לציין כי האיומים היו במישור המילולי בלבד, וכי באף אחד מהאיומים לא יוחסה לנאשם הפעלת אלימות פיזית. זאת ועוד; נראה כי ביצוע העבירות לא כלל תחכום או תכנון מראש, אלא היווה פרי התפרצות-זעם (שחזרה על עצמה בשלושה מקרים שונים במהלך מעצרו של הנאשם).

בכל הנוגע לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות (סעיף 40ט(א)(5) לחוק העונשין) - הנאשם בדבריו לפני הסביר את מעשי האיומים המתוארים באישומים השני והשלישי, בכך שכעס כי לא ניתנה לו אפשרות לבצע שיחות טלפון בבית המעצר על-אף שבית-המשפט הורה על כך. כמו כן, לדברי הנאשם, הוא כעס על כך שהושב לחקירה ולמעצר בגין האיומים המתוארים באישום השני, לאחר שכבר ניתנה החלטת שחרור בעניינו בגין המעשים המתוארים באישום הראשון. בהתייחס לדברים אלה, אציין כי עם כל ההבנה לתחושת התסכול הסובייקטיבית שחש הנאשם בשעת-אמת, ברי כי אין בכך כדי להצדיק השמעת איומים ברצח כלפי שוטר בתפקיד או השמעת איומים כלפי שופטת באולם-הדיונים.

למען שלמות התמונה, יצוין כי הסנגור הגיש לעיוני את פרוטוקולי הדיונים נשוא כתב-האישום המתוקן, וזאת ללא התנגדות מצד באת-כוח המאשימה (מ"י (י-ם) 5593-11-14 - פרוטוקולי דיונים מיום 3.11.2014, 5.11.2014, 6.11.2014; וכן מ"י (י-ם) 1652-14 - פרוטוקול דיון מיום 7.11.2014). כמו כן, מונחת לפני חוות-הדעת הפסיכיאטרית בעניינו של הנאשם (ראו: פסקה 3 לעיל). לאחר עיון במכלול החומר האמור, לא ניתן לשלול כי הרקע לביצוע העבירות, לפחות בחלקן, נעוץ בשימוש שעשה הנאשם בחומרים פסיכו-אקטיביים. בנוסף, אזכיר כי על-אף שהנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו, צוין בחוות-הדעת הפסיכיאטרית כי הוא סובל מבעיה נפשית. עם זאת, בטיעוני ההגנה לפני לא נטען כי בעת ביצוע המעשים, התקיימה בנאשם קירבה לסייג לאחריות פלילית לפי סעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין. ואמנם, אני סבורה כי לא הונחה לפני תשתית מספקת לצורך קביעה כאמור. בנסיבות העניין, נתוניו האישיים של הנאשם ובכלל זה מצבו הנפשי, ישפיעו על קביעת העונש בגדר המתחם במסגרת השלב השני של גזירת הדין (ולא על קביעת המתחם עצמו).

14. **אשר למדיניות הענישה הנוהגת** - העונש הקבוע בגין עבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי הנו ששה חודשי מאסר בפועל. בתי-המשפט נוהגים להטיל בגין העבירה האמורה עונשים הנעים מעונש מאסר מותנה ועד מאסר קצר בפועל (ראו והשוו: ת"פ (שלום פתח-תקווה) 37099-01-13 מדינת ישראל נ' סקלרוד (30.1.2014); ת"פ (שלום אילת) 5869-06-12 מדינת ישראל נ' ענקי (31.12.2013); ת"פ (שלום פתח-תקווה) 2925-10-09 מדינת ישראל נ' דוד (29.11.2009)).

בכל הנוגע לעבירות האיומים - בחינת הפסיקה מעלה כי בגין הרשעה בעבירת איומים בודדת המבוצעת כלפי שוטר, ללא שימוש באלימות פיזית וכן ללא שימוש בנשק קר או חם, נוהגים בתי-המשפט להטיל עונשים הנעים מענישה מוחשית משמעותית ללא רכיב של מאסר בפועל, ועד מספר חודשי מאסר בפועל. אשר להשמעת דברי איומים כלפי שופט, נוהגים בתי-המשפט להטיל עונשים הנעים ממאסר קצר בפועל (הניתן במקרים מתאימים לריצוי בעבודות שירות)

ועד שנת מאסר בפועל ומעלה (ראו והשוו: רע"פ 1825/11 פינקו נ' מדינת ישראל (9.3.2011); רע"פ 8685/09 רענן נ' מדינת ישראל (29.10.2009); ת"פ (שלום רמלה) 38849-06-10 מדינת ישראל נ' אביטל (3.4.2013); ת"פ (שלום כפר-סבא) 1904-02-11 מדינת ישראל נ' לוביץ (17.4.2011); ת"פ (שלום חיפה) 14673-08-10 מדינת ישראל נ' עומר (29.10.2010); ת"פ (שלום ירושלים) 9671-03-10 מדינת ישראל נ' בן יעקב (29.6.2010); ת"פ (שלום חיפה) 4450-06-08 מדינת ישראל נ' סוסן (7.10.2008)). יוער כי במקרים חריגים, ניתן גם למצוא ענישה מקלה יותר עקב שיקולי שיקום או נסיבות אישיות מיוחדות (ראו למשל: ע"פ (מחוזי באר-שבע) 7293/02 ששון נ' מדינת ישראל (13.10.2004); ת"פ (שלום תל-אביב-יפו) 3694-09 מדינת ישראל נ' מורדוב (31.1.2011); ת"פ (שלום כפר-סבא) 2427/07 מדינת ישראל נ' שוורץ (28.1.2010)).

15. בהתחשב בעקרון המנחה של ההלימה; בהתחשב בערכים שנפגעו ובעוצמת הפגיעה בערכים אלה; בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות; ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; אני סבורה כי מתחמי הענישה ההולמת בתיק זה הנם כדלקמן:

בהתאם ל"מבחן הצורני-עובדתי" (לפיו עסקינן במספר אירועים נפרדים) - **מתחם העונש ההולם בגין כל אחד מן האישומים** נשוא כתב-האישום המתוקן (האישום הראשון כולל בעובדותיו השמעת איומים כלפי מספר שוטרים, לרבות בתוך תחנת-משטרה, לצד התנהגות פסולה במקום ציבורי; האישום השני כולל השמעת איום ברצח על טוען משטרתי במהלך דיון בבית-משפט; האישום השלישי כולל השמעת דברי איום על שופטת במהלך דיון בבית-משפט), נע ממאסר קצר בפועל ועד מספר חד-ספרתי גבוה של חודשי מאסר בפועל לכל אישום.

בהתאם ל"מבחן הקשר ההדוק" (לפיו עסקינן באירוע אחד הכולל מספר "מעשים"), **מתחם העונש ההולם בגין שלושת האישומים** נשוא כתב-האישום המתוקן, נע ממספר חד-ספרתי של חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר בפועל ומעלה.

לא ראיתי לחרוג ממתחמים אלה לקולא (משיקולי שיקום) או לחומרה (משיקולי הגנה על שלום הציבור).

העונש המתאים

16. בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין, יש לבחון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות על-מנת לקבוע את העונש המתאים לנאשם.

לחובת הנאשם, עומדת חומרת המעשים ונסיבות ביצועם. חומרה זו מצדדת בהשתתפות ענישה ממשית, אשר יהיה בה בכדי להרתיע את היחיד ואת הרבים מפני הישנות העבירות. יש להעביר מסר עונשי ברור לפיו בית-המשפט לא יתייחס בסלחנות להשמעת דברי איומים חמורים כלפי גורמי אכיפת החוק, ובכלל זה- שוטרים הממלאים תפקיד בשטח, טוענים משטרהיים ושופטים היושבים בדיון. זאת ועוד; בנסיבות המקרה דנן, יש ליתן משקל לעברו הפלילי של הנאשם אשר כולל תשע הרשעות קודמות בעבירות של אלימות, רכוש וסמים בגין נדון בעבר גם לעונשי מאסר בפועל. לצד

זאת, יש לציין כי בעברו הרחוק של הנאשם הוא נמצא בלתי כשיר לעמוד לדין, וההליכים כנגדו הופסקו מסיבה זו.

לקולא, ראיתי לזקוף לזכות הנאשם את השיקולים הבאים: ראשית, הנאשם הודה בעובדות כתב-האישום המתוקן, ובכך חסך משאבים ציבוריים עקב ייתור הצורך בניהול הוכחות. שנית, הנאשם נטל אחריות למעשיו, ואף הביע צער וחרטה כנים לפניי. שלישית, כפי שצוין בפסקה 3 לעיל, מחוות-הדעת הפסיכיאטרית בעניין הנאשם עולה כי הוא סובל מבעיות נפשיות. אף שהנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו בתיק זה, לא יהא זה נכון להתעלם מבעיותיו הנפשיות של הנאשם בעת גזירת דינו. רביעית, נתתי דעתי לכך שהנאשם מכור מזה שנים רבות לחומרים ממכרים, אולם בשנים האחרונות החל להיות מטופל במתדון ונעשו מאמצים להוביל לשיקומו כפי שעלה מדברי אחיו של הנאשם לפניי (ראו: פסקה 6 לעיל). בהקשר זה, אציין כי הרשעתו הקודמת האחרונה של הנאשם הנה משנת 2010 בגין שתי עבירות איומים שביצע בשנת 2009. במשך חמש שנים מאז שנת 2009 ועד ביצוע העבירות נשוא התיק שלפניי, הצליח הנאשם לא להסתבך בפלילים. עובדה זו יכולה להצביע על כך שבתקופה האחרונה עשה הנאשם מאמץ להתרחק מדרך חיים עבריינית (על-אף היותו מכור לחומרים פסיכו-אקטיביים). הסתבכותו של הנאשם בהשתלשלות האירועים נשוא כתב-האישום המתוקן מהווה, אפוא, סטייה מהדרך בה ניסה הנאשם לצעוד בשנים האחרונות. נראה לי כי מכלול השיקולים לקולא, לרבות ההודאה ונטילת האחריות מצד הנאשם, מצבו הנפשי, וניסיונותיו לשיקום בשנים האחרונות, מאפשרים שלא למצות את מלוא חומרת הדין עמו.

סוף דבר

17. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 9 חודשי מאסר בפועל, החל מיום המעצר.

ב. מאסר על-תנאי של חודשיים (2 חודשים) למשך שלוש שנים מיום השחרור ממאסר, לא לבצע עבירה של איומים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ז שבט תשע"ה, 16 פברואר 2015, במעמד הצדדים.